

## Πως βαραίνουν οι ψυχές στον άλλο κόσμο....( Γερόντισσα Λαμπρινή )

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)



Για το κοριτσάκι από τον άλλο κόσμο: Κάποτε συνέβη το εξής, όπως το διηγήθηκε:

«Ήταν η 30κοστή μέρα από την κοίμηση ενός γνωστού μου 7χρονου κοριτσιού.

Το βραδάκι, ως συνήθως, πήρα να διαβάσω ένα πνευματικό βιβλίο και καθόμουν στο κρεβάτι, ενώ δίπλα μου ο άνδρας μου είχε ήδη κοιμηθεί.

Τότε απ' το παράθυρο μπήκε ένας Άγγελος και έφερε το γνωστό μου κοριτσάκι νυμφοστολισμένο. Το ρώτησα τι ήθελε ξανά στον αμαρτωλό αυτόν κόσμο και μου απάντησε:

«Ήρθα για σένα. Δεν μπόρεσα να βρω άνθρωπο να πω το παράπονό μου. Οι γονείς μου με ζόριζαν να τρώω για να γίνω καλά, ενώ δεν μου έλειπε το φαγητό. Ο Θεός ήθελε να με πάρει. Τώρα όμως πού πέθανα έπρεπε να πάω στον παράδεισο, αλλά έχω εμπόδια.

Ένα οφείλεται στους γονείς μου, και ένα σε μένα. Τώρα πού πέθανα, ακόμη δεν σαράντισα και η μητέρα μου έμεινε έγκυος. Αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Ακόμη στον δρόμο είναι η ψυχή μου, δεν πέρασα όλα τα τελώνια. Ξέρω ότι με έκλαψαν πολύ, αλλά δεν έπρεπε να γίνει. Νομίζουν ότι τρόπον τινά θα με αναστήσουν, αλλά πες τους ότι αγοράκι θα κάνουν, όχι κορίτσι, όπως νομίζουν...

Αυτή τους η πράξη δυσκολεύει την ψυχή μου...

Όσο για μένα, την τελευταία φορά που πήγα στο σχολείο πριν πεθάνω, δεν είχα μολύβι και πλάκα για να γράψω. Μια συμμαθήτρια μου όμως μου έδωσε καινούργια πλάκα και μολύβι, τα οποία δεν επέστρεψα. Πες στην μάνα μου να αγοράσει καινούργια και να τα επιστρέψει. Για το μεγάλο καλό πού θα κάνεις στην ψυχή μου θα σε πάρω τώρα μαζί μου να δεις τον θάλαμο που έχει έτοιμο ο Κύριος για μας τις παρθένες. Εμείς νυμφευθήκαμε τον Χριστό».

Βγήκαμε από το παράθυρο και ανεβαίναμε. Μας συνόδευε και ο Άγγελος κρατώντας από το χέρι την κόρη. Φθάσαμε στον Παράδεισο και τον βλέπαμε. Ήταν σπίτια πολλά αλλά πολύ ωραία.

Φθάσαμε στο παρθενικό σπίτι, αλλά δεν μ' άφησε να μπω μέσα. Αυτή μπήκε και μου είπε: «Εσύ είσαι ακόμα στην γη δεν μπορείς να μπεις εδώ». Είδα όμως από το παράθυρο τις παρθένες, άλλες μικρές στην ηλικία και άλλες μεγάλες. Φορούσαν ρούχα πού έλαμπαν.

Μου είπαν: «Εμείς εδώ δεν έχουμε ποτέ χειμώνα, ποτέ νύχτα, ποτέ βροχή. Είμαστε πάντα στο άνθος».

Μετά σήμανε ένα σήμαντρο και ήταν η ώρα για προσευχή και έπρεπε να φύγουμε. Ήθελα να μείνω και εγώ να μάθω πώς προσεύχονται, και μου είπε: «Εσείς έχετε τους παπάδες, τους πνευματικούς και σας τα λένε όλα».

Ο Άγγελος με γύρισε πίσω χωρίς να μου μιλήσει. Έβλεπα το σώμα μου να βρίσκεται στο κρεβάτι δίπλα στον άνδρα μου, ανέπνεε λίγο, ίσα - ίσα που ζούσε. Μπήκα ξανά στο σώμα μου, άφησα το βιβλίο στο τραπέζι και κοιμήθηκα. Το πρωί θα πηγαίναμε στο χωράφι για να δουλέψω στο βαμπάκι αλλά δεν μπόρεσα να πάω. Για τρεις μέρες αισθανόμουν πολύ κουρασμένη και ήμουν χλωμή.

Όταν είχα ρωτήσει το κοριτσάκι: «Καλά, για μια πλάκα και ένα μολύβι έχεις τόσες δυσκολίες; Με μας που έχουμε κάνει τόσα, τι θα γίνει»; Μου απάντησε:

«Αυτή η πλάκα και το μολύβι είναι σαν βάρος εκατό κιλών καθώς με δυσκολεύει και η αμαρτία των γονέων μου». Γι' αυτό δεν πρέπει τίποτα να χρωστάμε δανεικό

σε τούτη την ζωή, αν θέλουμε να απολαύσουμε τα αγαθά του παραδείσου».

**Πηγή:** [agapienxristou.blogspot.ca](http://agapienxristou.blogspot.ca)